

munen skulde have Ret til at paaligne en Jordskyld paa indtil $4\frac{1}{2}$ pro mille af den skattepligtige Jordværdi og en Bygningskyld paa indtil $1\frac{1}{2}$ pro mille af den skattepligtige Bygningsværdi. Sognekommunerne skulde ligne saaledes paa Jordværdien, at den samlede Jordskyld til Amts- og Sognekommunen skulde udgøre mindst $7\frac{1}{2}$ og højst $12\frac{1}{2}$ pro mille og kunde ligne saaledes paa Bygningsværdien, at den samlede kommunale Bygningskyld højst kom til at udgøre $3\frac{1}{2}$ pro mille. De nævnte Grænsepromiller for den samlede Jordskyld til Amts- og Sognekommunen ($7\frac{1}{2}$ og $12\frac{1}{2}$) skulde fremtidigt efter hver foretagen almindelig Vurdering forhøjes eller nedsættes, alt efter som den skattepligtige Jordværdi siden sidste Vurdering havde bevæget sig opad eller nedad, dog kun svarende til Halvdelen af den stedfundne gennemsnitlige Jordværdiforandring. Kommissionen foreslog derhos ved Siden af Jordskylden og Bygningskylden en særlig Jordværdistigningsafgift, svarende til Halvdelen af den Stigning, der fra Forslagets Ikrafttræden at regne skete ud over det dobbelte af den til enhver Tid for Landkommunerne som Helhed udfundne gennemsnitlige Jordværdistigning, idet dog de første 10 pCt. i alle Tilfælde skulde være afgiftsfri. Fastsættelsen af Promillerne i Landbokommissionens Skattelovforslag var beregnet efter de kommunale Ejendomsskatter for 1915—16 og 1916—17, idet den i nævnte Aar anvendte gennemsnitlige Beskatning i Sognekommunerne vilde andrage 4,69 pro mille af Jordværdien og 2,39 pro mille af Bygningsværdien; Amtskommunernes Beskatning for de samme Skatteaar vilde andrage 3,24 pro mille af Jordværdien og 1,68 pro mille af Bygningsværdien. De Promiller, der herefter gennemsnitligt vilde være nødvendige for at dække den samlede amts- og sognekommunale Ejendomsbeskatning i disse Skatteaar, vilde da udgøre 7,93 af Jordværdien og 4,07 af Bygningsværdien.

En tilsvarende Reform af Ejendomsbeskatningen søgtes gennemført ved det Udkast til *Lovforslag*, som Indenrigsministeriet under 24. Oktober 1921 har modtaget fra *Københavns Kommunalbestyrelse*. I dette *Lovforslag* foreslaar Kommunalbestyrelsen at nedfælde de nu bestaaende københavnske Ejendomsskatter — dog med Undtagelse af Ejendomsskylden — som en Grundbyrde paa de faste Ejendomme og dernæst at afløse Ejendomsskylden med en kommunal Grundskyld paa 1,5 pCt. af den afgiftspligtige Grundværdi. Ved Siden af

Grundskylden foreslaar Københavns Kommunalbestyrelse indført en Grundstigningskyld paa 1 pCt. aarlig af de ved Vurderingerne konstaterede Værdistigninger samt endelig en Bygningsstigningskyld paa 3 pCt. af de faste Ejendommers Bygningsværdistigning.

I *Rigsdagssamlingen 1919—20* (Rigsdags Tid. F. T. Tillæg A. 1919—20 Sp. 5813) blev der derhos af den daværende Regering forelagt *Lovforslag* om kommunal Grundskyld og Grundværdistigningsafgift samt om kommunal Afgift af Bygninger. Dette Forslag gik ud paa at ophæve alle de gamle kommunale Ejendomsskatter. I Stedet for disse foresloges det at indføre en kommunal Grundskyld, hvis Minimum for hver Kommune fikseredes efter de kommunale Ejendomsskatter i Skatteaaret 1920—21, idet det Beløb, som disse Skatter vilde udgøre af den samlede Grundværdi i Kommunen, fastsattes som Minimum for Grundskyldsoptæringen. Maksimum fastsattes til 2 pCt. i Landkommunerne, 0,8 pCt. til Amtskommunen og 1,2 pCt. til Sognekommunen, dog saaledes at Sognekommunerne skulde kunne gaa højere end til 1,2 pCt., forsaavidt Amtskommunen optærer med en lavere Procent end 0,8. Den samlede Grundskyld maatte dog ikke overstige 2 pCt., hvilket ogsaa skulde være Maksimum for Byernes Vedkommende. Af enhver enkelt Ejendom skulde der derhos, forsaavidt den Ejendommen efter de hidtil gældende Regler paalignede Skat for 1920—21 var højere end Grundskylden til enhver Tid efter de nye Regler, udredes en Tillægsskat, svarende til Forskellen, saaledes at ingen Ejendom kunde opnaa mindre Skat ved den foreslaade Nyordning end i 1920—21. Forslaget gav dernæst Kommunalbestyrelserne Adgang til at optære en Bygningskyld af Beboelsesbygningernes Opførelsesværdi, dog kun af den Del af Opførelsesværdien, der overstiger 30 000 Kr.; Afgiftens Maksimum sattes til 4 pro mille. Der gaves endelig Kommunerne Adgang til at optære en Grundværdistigningsafgift paa indtil $1\frac{1}{2}$ pCt. af de ved Vurderingerne konstaterede Værdistigninger.

Dette Forslag naaede ikke 1ste Behandling, og *tilsvarende Forslag*, har der efter været fremsat fra privat Side (jfr. Rigsdags Tid. F. T. Tillæg A. 1920—21, Sp. 4717, 1922—23, Sp. 5089), men disse Forslag naaede ikke Gennemførelse. Derimod blev der ved *Lov Nr. 352 af 7. August 1922* om Beskatning til Staten af faste Ejendomme gennemført en Reform af Ejendomsbeskatningen til